

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 8 Φεβρουαρίου 2026 - Του Ἀσώτου (Λκ. ιε'11-32).

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου, πού διαβάζεται τήν δεύτερη Κυριακή τοῦ Τριωδίου, εἶναι ἴσως ἡ πιό γνωστή παραβολή καί χαρακτηρίζεται ὡς μοναδική στό εἶδος της, μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων παραβολῶν πού ἐκφωνήθηκαν ἀπό τό θεϊκό στόμα τοῦ Κυρίου. Γί' αὐτήν τήν παραβολή εἰπώθηκε, πώς εἶναι τό «**Εὐαγγέλιον ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ**». Ἐάν δηλαδή ἀπό ὅλο τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διασωζόταν μόνο ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου, αὐτή καί μόνον θά ἦταν ἱκανή νά ἐκφράσει ἀφ' ἑνός μὲν τό κατάντημα τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας στήν ὁποία ὀδήγησε τόν ἄνθρωπο ἡ ἀποστασία, ἀφ' ἑτέρου νά καταδείξει τό μεγαλεῖο τῆς εὐσπλαχνίας καί τό ἀπέραντο πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Μιά ἀπλή ἀνάγνωση τῆς παραβολῆς, πείθει καί τόν πλέον ἀδαῆ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυσμένος ἀπό τόν Θεό, ζεῖ τήν πλέον φρικαλέα καί κτηνώδη ζωή, ἀπό τήν ὁποία μόνον τότε μπορεῖ νά ἐπανέλθει στήν εὐθεία ὁδό, ὅταν ξεκινήσει ἀπό τήν ἀφετηρία τῆς μετάνοιας. Καί ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου, εἶναι ἡ πλέον ἐκφραστική ἡ ὁποία, ὁμολογουμένως, μᾶς παρέχει τά γνήσια καί ἀληθινά γνωρίσματα τῆς σωτηριώδους μετάνοιας.

Μέ λίγα ἀπλά λόγια, τί εἶναι μετάνοια; Μετάνοια εἶναι ἡ συντριβή τῆς καρδιάς καί ἡ βαθειά θλίψη γιά τά ὅσα διαλογίσθηκε καί διέπραξε ὁ ἄνθρωπος, πού ἦταν ἀντίθετα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ σύναψη εἰρήνης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, τό νέο βάπτισμα στό ὁποῖο ἡ ψυχή ἀποκτᾶ καί πάλι τήν χαμένη καθαρότητα, ἀποβάλλει τά ἀκάθαρτα ἐνδύματα καί περιβάλλεται μέ λαμπερά καί καθαρὰ. Μετάνοια εἶναι ἡ ὀριστική καί ἀμετάκλητη ἀπόφαση τοῦ πιστοῦ νά διακόψει κάθε σχέση καί δεσμό μέ τήν ἁμαρτία.

Ἄν ἐρευνήσουμε λεπτομερῶς τήν παραβολή τοῦ ἀσώτου, χωρίς κόπο, μποροῦμε νά ἐντοπίσουμε καί νά συλλέξουμε τά κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς μετάνοιας. Τό πρῶτο γνώρισμα καί βῆμα τῆς μετάνοιας εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητας. Ἡ ἀναγνώριση τῶν σφαλμάτων, αὐτό πού περικλείεται στίς τρεῖς λέξεις

τοῦ εὐαγγελίου, «ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν». Ἦλθε στόν ἑαυτό του. Ὁ ἀποστάτης γιός, θυμᾶται τήν πρώτη του ζωή, τίνος γιός ἦταν, σέ πῶ ἀνάκτορο ζοῦσε. Θυμᾶται ὅτι προηγουμένως ζοῦσε ὡς πρίγκηπας μέσα σέ ἀφθονία ἀγαθῶν καί τά συγκρίνει μέ τήν κατάσταση πού ἔχει καταντήσει, σέ ποιά ἀχυροκαλύβη κατοικεῖ τώρα καί τίνος δούλος κατάντησε, ὅτι στερεῖται ἀκόμα καί τοῦ ἄρτου τῆς ἡμέρας, μένει μόνος καί ἔρημος ἀπό ὅλους καί ἀπό τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Ἡ ἀναγνώριση τῶν σφαλμάτων, εἶναι ἡ διάγνωση τῆς ἀσθένειας. Δέν ἀρκεῖ ὅμως μόνο ἡ διάγνωση. Χρειάζεται καί ἡ ἐκρίζωση αὐτῶν πού προκαλοῦν τήν ἀσθένεια.

Ἀκολουθεῖ λοιπόν τό δεύτερο βῆμα τοῦ μετανοοῦντος ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ ἀπόφαση νά διακόψει κάθε σχέση καί δεσμό μέ τήν ἁμαρτία. Στούς λόγους τοῦ γιοῦ, «**ἀναστάς πορεύσομαι πρός τόν πατέρα μου**», κρύβεται ἡ ἀποφασιστική θέση τήν ὁποία λαμβάνει ἔναντι τῆς ἁμαρτίας. Προβάλλει ἡρωϊκή ἀντίσταση καί μέ τό μαχαίρι τῆς ἰσχυρῆς θέλησῆς του, κόβει τά αἷτια τῆς ἁμαρτίας, ἐπιστρέφει στόν πατρικό οἶκο, δηλαδή τήν Ἐκκλησία, καί περνᾷ στό τρίτο γνώρισμα τῆς μετάνοιας πού εἶναι ἡ ἐξαγόρευση. «**Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου**». Στα λόγια τοῦ Χριστοῦ φαίνεται καθαρά, πῶς δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ ἀπόφαση χωρισμοῦ μέ τήν ἁμαρτία, ἀλλά χρειάζεται καί ἡ ἐξαγόρευσή της. Ἄφεση δίνεται σ' αὐτούς πού ἔχουν τό θάρρος νά ὁμολογήσουν τό λάθος τους, ὅτι ἀποχωρίζονται ὀριστικά ἀπό τήν ἁμαρτία καί μέ συντριβή καρδιάς καί εἰλικρίνεια ἐξομολογοῦνται αὐτά πού ἔχουν διαπράξει. Ἡ ὁμολογία καί ἡ φανέρωση τοῦ ἁμαρτήματος, ὀλοκληρώνει τήν μετάνοια καί ἀποκαθιστᾷ καί πάλι τίς σχέσεις τῆς ψυχῆς μέ τόν Θεό.

Ἄς γίνει ἀφορμή ἡ φετεινή Τεσσαρακοστή γιά τήν συναίσθηση τῶν προσωπικῶν μας ἁμαρτημάτων, τήν λήψη ὀριστικῶν ἀποφάσεων γιά διακοπή κάθε σχέσης μέ πάθος ἢ ἁμαρτία, ἀλλά καί τήν συμμετοχή μας στό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, πού θά μᾶς ἀναγεννήσει καί ἐντάξει καί πάλι στό πατρικό σπίτι τοῦ Θεοῦ πατέρα, χαρίζοντάς μας τίς οὐράνιες δωρεές καί τήν πολλή Του ἀγάπη.

Ἀμήν.